

til § 3 gaar ud paa at bringe Lovforslagets Regel tilbage til det Samme, som den nuværende Firkantlov forstemmer paa dette Punkt, kun med den Forandring, at medens det er Indenrigsministeriet, Sagen skal indbringes for, efter den bestaaende Firkantlovgivning, er det efter dette Lovforslag Justitsministeren. Jeg skal dog bemærke, at det forekommer mig, at ihvorvel dette jo ikke er et Punkt, hvor Ligheden med de øvrige skandinaviske Lande kan have nogen stor Betydning, er det dog et mindre naturligt Forhold, at den Naagjældende skal have Ret til at kræve en Afgjørelse af Administrationen og dog være berettiget til at gaa til Domstolene, naar denne Afgjørelse ikke behager ham. Det forekommer mig langt naturligere, om man opstiller den Regel, at han maa vælge, altsaa enten gaa den ene eller den anden Vej. Vælger han at gaa til Administrationen, saa skal han lade det bero ved dennes Afgjørelse. Vil man ikke det, vil jeg i og for sig foretrække, at man helt affasser dette Rettsmiddel og blot ganske i Almindelighed udtaler, at naar han vil gjøre en Anke gjældende, maa det ske ved Hætergang. Dernæst skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger til Vædringsforslaget under Nr. 2, der jo ganske utvivlsomt er det vigtigste af de Vædringsforslag, der ere stillede. Jeg tror, saaledes som det er udviklet af den ærede Ordfører for Flertallet, og saaledes som det ogsaa er udviklet i de Bemærkninger, hvormed Betænkningen begynder, at der næppe vil kunne være nogen Betænknelighed ved at gaa den Vej, som Udvalgets Flertal foreslaar; man ønsker jo paa den ene Side at beholde den Regel, at Ingen skal være forpligtet til at gjøre Firmaanmeldelse, naar han kun driver Forretning under sit eget Navn, medens man paa den anden Side i Lighed med Firkantloven af 1862 lægger Forpligtelsen til at anmeldelse, ikke blot paa de Handlende, men ogsaa paa Andre, der drive borgerlig Næring, naar de ville drive saadan Næring under andet Forretningsnavn end deres eget personlige, borgerlige Navn. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man, naar Udvalgets Flertals Forslag bliver vedtaget, saaledes som det hedder i Betænkningen, alligevel vil komme derhen, at næsten Enhver, der driver en større Forretning, selv om han driver den under sit eget Navn, vil vælge at gjøre Anmeldelse til Firkantregistret, og de, der ikke gjøre det, ville i Reglen kun være dem, som drive ringere Forretninger, og navnlig ikke i nogen høj Grad benytte sig af Krediten. Dette har jeg i og for sig ikke noget imod, de Sidste har det ikke stor Interesse at ind-

drage under Loven. Derimod kan jeg ganske vist deri være enig med Udvalgets Flertal, at det har sin Betydning at indbringe under Loven dem, der drive større Forretninger, selv om det ikke er Handlende, men f. Ex. Haandværkere. Det er ganske vist, at blandt dem er der Mange, som drive Forretninger i et meget stort Omfang, og som ogsaa i et meget stort Omfang benytte sig af Krediten. Jeg tror, at de større Forretningsdrivende for at faae denne Kredit i Reglen ville blive nødsagede til at gjøre Firmaanmeldelse, selv om det ikke bliver paabudt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forholdene ville udvikle sig saaledes, at der vil blive spurgt om det i Banker og andre større Vængeinstitutter, og at det derfor af sig selv vil udvikle sig saaledes, at de Folk, der drive større Forretninger, og i større Omfang benytte sig af Krediten, ville være nødsagede til for deres egen Skyld, ikke fordi Loven tvinger dem dertil, at gjøre Firmaanmeldelse. Man vil vistnok saaledes komme til det Resultat, som det har været Tanken med dette Lovforslag at naae. Jeg skal derfor ikke gjøre nogen Indvending mod Vædringsforslaget under Nr. 2, og som Følge deraf naturligvis heller ikke imod Vædringsforslaget under Nr. 4 til § 16, eftersom dette kun er en ligesvem nødvendig Konsekvens af Vædringsforslaget under Nr. 2.

Kun er der et Punkt med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 2, som jeg vil henstille til Overveelse eventuelt til tredie Behandling, og det er det Spørgsmaal, om det ikke var muligt at finde en noget skarpere Betegnelse for, hvem man vil inddrage under Loven, end den, der er brugt i Firkantloven af 23de Januar 1862. Det maa nemlig erindres, at det Udtryk „drive borgerlig Næring“ er et Udtryk, der ikke har nogen aldeles bestemt Begrænsning, det er et Udtryk, som nok kan levne Tvivl paa adskillige Punkter. Jeg skal nemlig minde om, at det er ikke det Samme som at drive bunden borgerlig Næring. Der gjøres i Lovsproget Forskjel paa de to Ting, at drive borgerlig Næring og at drive bunden Næring. Dertil kommer ogsaa den Omstændighed, at selve Udtrykket bunden Næring ikke er noget aldeles faststaaende Begreb, eftersom det jo ved Vedtægter, der gjælde for visse Aar, 5 Aar ad Gangen, kan i de forskellige Kommuner bestemmes, hvad der skal være bunden Næring. Altsaa kan man inddrage Næringer, der hidtil ikke have været bunden Næring, under de bundne Næringers Tal. Derfor betegner Udtrykket bunden Næring heller ikke nogen aldeles bestemt